

עמ"ת 5678/12/16 - מוטי לוי, יהודה מאיר ארוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

עמ"ת 5678-12-16 לוי ואח' נ' מדינת ישראל 11 דצמבר 2016

העוררים	1. מוטי לוי 2. יהודה מאיר ארוש באמצעות ב"כ עו"ד ירון גיגי
נגד המשיבה	מדינת ישראל באמצעות ב"כ מפרקליטות מחוז י-ם

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום 16.11.16 (כב' השופט א' גורדון), לפיה שוחררו העוררים בתנאים.
2. כנגד העוררים ואחרים הוגש כתב אישום. בגדר האישום הראשון בכתב האישום מיוחסת לעוררים עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, ולעורר 1 מיוחסת גם עבירה של סחיטה בכוח. מדובר באירוע שהתרחש ביום 26.9.16, בסמוך לחצות הלילה. נטען כי העוררים והנאשמים האחרים הגיעו לביתו של המתלונן, קראו לו לרדת מביתו וכאשר המתלונן אכן ירד מביתו, הוא הותקף על ידי המעורבים בצוואתא. אחד מהם אף דקר אותו באמצעות חפץ חד, ובעקבות כך נחבל המתלונן בגופו.
3. אין מחלוקת על קיומו של האירוע ועל המועד בו התרחש, אולם לטענת העוררים, הם הגיעו באקראי למקום ולא לקחו כל חלק בתקיפתו של המתלונן, כאשר לגבי עצם הדקירה נטען כי מדובר בעבירה המיוחסת מכוח ביצוע בצוואתא.
4. בא כוח העוררים מיקד את טענותיו בהעדר ראיות לכאורה, ובכל אופן בחולשה שבראיות ובכך שבית משפט קמא נסמך על עדויות שאינן קבילות. בנוסף נטען, כי העוררים עומדים לנהל את ההליך ומדובר בהליך ארוך ואין מקום להורות על הותרתם בתנאים מגבילים לפרק הזמן הארוך הצפוי. כן נטען כי המעורבים האחרים שוחררו ללא תנאים ובכך ישנה אפליה.

5. לאחר עיון בחומר החקירה, נראה כי המסקנה אליה הגיעה בית משפט קמא באשר לקיומן של ראיות לכאורה הנה נכונה, ואין מקום להתערב בה. בקצרה יש לומר כי בית משפט קמא התייחס לנוכחות משותפת של העוררים והאחרים באירוע, עולה כי קיימת היכרות ממושכת בין משפחת המתלונן לבין העוררים והאחרים, ומכאן קם הזיהוי של העוררים בביצוע המעשה מצד ילדיו של המתלונן, שהגיעו לאירוע מיד לאחר תחילתו. בית משפט קמא ציין את הראיות בדבר העזיבה המשותפת והחפזה של המעורבים, כולל העוררים, הייתה התייחסות לשהות העוררים והמעורבים יחדיו טרם ביצוע התקיפה (ראה זו קמה מעדותה של גרושתו של העורר 2), ולא בכדי קבע בית משפט קמא כי הראיות כוללות שילוב בין מספר מישורים: אירוע התקיפה, דקירת המתלונן בידי חבורה, ראיות עדי ראייה אשר הגיעו בעיצומו של האירוע וזיהו את העוררים כחלק מאותה חבורה, תוך שלא נעלם מעיני בית משפט קמא כי אותם עדי ראייה לא ראו את אירוע הדקירה עצמו, התנהלות משותפת של העוררים ואחרים, הן בהתכנסותם טרם התקיפה, הן בהגעה לבית המתלונן, הן בהזמנתו ובפיתויו של המתלונן לצאת ולרדת מדירתו והן בעזיבה המשותפת והחפזה באמצעות רכבים (וראה בהקשר זה חלקו השני של האמור בסעיף 11 להחלטת בית משפט קמא). בית משפט קמא אף התייחס להתנהלות העוררים שראה בה משום תמיכה לראיות נגדם. העורר 2 נמנע בחקירה הראשונה מלשתף פעולה ושינה את טעמו רק בחקירתו המאוחרת יותר, ואילו העורר 1 טען כי הגיע למקום וראה המולה, ביקש להפריד בין המעורבים, אך בית משפט קמא ציין את הפגמים בגרסה זו. מכאן, שלא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה. אמנם, הסנגור העלה טענות המעוררות שאלות מסוימות בנוגע להיתכנות או העדר היתכנות לעובדות לגביהן העידו ילדיו של המתלונן, אך טענות אלה, שאף שיש להן בסיס מסוים, דינן להתברר בהליך העיקרי.

6. באשר לשאלת שחרור העוררים בתנאים: מאחר שקיימות ראיות לכאורה, קמה עילת מעצר בגין מסוכנות. החלטתו של בית משפט קמא לשחרור העוררים בתנאים שקבע, שעיקרם מעצר בית בפיקוח, הנה סבירה בנסיבות העניין, ולא מצאתי כי יש בה טענות המצדיקה התערבות. לא ניתן לקבל את טענת האפליה, שכן לעוררים עבר פלילי מכביד המאבחן אותם מהעוררים האחרים ששוחררו בתנאים קלים משמעותית.

7. לפיכך, הערר נדחה.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ז, 11 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

רפי כרמל, שופט